

въ пазва-та на море-то, и треперяха образы на свѣтила. Виргинія преминуваше съ бистры погледы широко-то и темномрачно кругоопредѣленіе горизонтно, на кое-то червени-те огнове на рыболовцы-те раздѣляваха море-то отъ острова, и виде во входа на пристанище-то свѣтлость и сѣнка; тѣя бѣха фенеръ и корыто-то на кораба ѿ, кой-то готовъ да отилыва въ Европа, учекуваше на якора-та (ковка-та) окончаніе-то на тишина-та. Виргинія смугнися отъ това зрѣніе, и возви глава-та си, за да не я види Павелъ като ронеше слезы.

Госпожа Латуръ, Маргарита, и азъ сѣдѣхме нѣколко раскрачы по натамо подъ бананен-те, и съ ноцно-то молчаніе, чухме ясно низный разговоръ, кого-то не заборавихъ.

Павелъ рече: Госпожине, походяшь,
“ научавамся, слѣдъ три дни. Не си ли боишь
“ да ся хварлишь въ опасности-те на море-то
“ . . . на море-то, кое-то наноси тебѣ толко
“ ужась! Треба отговори Виргинія, да послу-
“ шамъ родители-те си, споредъ должность-та
“ си. — Оставяшь насъ, рече Павелъ, за срод-
“ ница отдалечена, коя-то не си никогда видѣ-
“ да! — Уям! рече Виргинія, азъ желаяхъ да